

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

DE VILLIERS DE L' ISLE ADAM

Η ΑΔΕΛΦΗ ΝΑΤΑΛΙΑ

ΤΗΝ Άνταλουσία της Ίσπανίας στήν καμπή ενός άνηφορικού δρόμου έπληξε ένα μοναστήρι γυναικειό των Φραγκισκανών μ' ένα μεγάλο σταυρό άπάνω άπ' την πόρτα και μιá καμπάνα πού σήμαινε δυό φορές την ήμερα. Μιά έκκλησίτσα με τρία σκαλοπάτια και μιá πόρτα πού ποτέ δεν κλειόσσε, είταν στήν αλή του. Γύρω τριγύρω έβλεπε κανείς τόν πρόϊονο κάμπο, τά μσοχοβόλα δέντρα, τó χορτάρι, τή μοναξιά και τó σκονιομένο δρόμο.

Ένα βράδυ τó φθινόπωρο στό βάθος αútης τής έκκλησίας ήταν γονατισμένη μιá νέα δμορφή και γλυκειά μοναχή με φορεσιόδόκιμης πού τή λέγανε Ναταλία. Στεκόταν μπροστά στό κούφωμα μιás κολόννας, πού μπρός της κρεμότανε μιá χρυσή κανδήλα και φώτιζε την εικόνα τής Παναγίας μετά χαμπλωμένα μάτια και με τά χέρια άνοιχτά άπ' τά όποια τρέχανε οι δειξές χάριτες!

Στό δρόμο άπόξω άκουγόγντοσαν όμορφα τραγούδια ενός τραγουδιστή πού τά συνόδευε με μανδολίνο. Τά έρωτικά τραγούδια του, γεμάτα πάθος, έφταναν μέσα στήν έκκλησία ώς τ' αυτιά της άδελφής Ναταλίας πού γονατισμένη στά πόδια της εικόνας έφιθόριζε με θλιβερή φωνή:

— Παναγία μου! βλέπεις πώς κλαίω, παρακαλώ να με έλεήσης γιατί ό έρωτας με λυώνει, με πεθαίνει. Θέλω να φύγω άπ' εδώ... Ω άγνή Βασίλισσα, λυήσου με πού θ' άφήσω τή θεία σου σκέψη για ν' άκολουθήσω τόν άγαπημένο μου. Άκούς αútητη φωνή στό δρόμο πού με προσκαλεί με πάθος; Άν δεν πάω να τόν άνταρώσω θά πεθάνη!.. Πώς νι τόν άφήσω έτσι; Η καρδιά μου δε βασιτάει...

— Σù Παναγία μου, πού γνωρίζεις πόσο σ' αγαπώ και ή χαρά μου είναι να έρχομαι κάθε βράδυ να προσεύχομαι στήν εικόνα σου, συχώρεσε με! Νά, ό πέπλος μου και τó κλειδί τού κελλιού μου, τ' άφίνω στά πόδια σου!... Δέ μηρώ πιά να μείνω...

Αútη ή φωνή με τραβά... Έλεος, Παναγία μου...

Όρθια, κλονιζόμενη χωρίς να τολμήση να σπκώση τά μάτια της ή άδελφή Ναταλία, έβαλε τόν πέπλο της και τó κλειδί στά πόδια της Παναγίας με τó γλυκό πρόσωπο και τά χαμπλωμένα μάτια...

Γότερα άκουμπώντας στις κολόννες, έφθασε στήν πόρτα, την άνοιξε, κατέβηκε τά σκαλοπάτια, και βρέθηκε στόν δρόμο πού τραβούσε μακριά στόν κάμπο και τόν φώτιζε τó φεγγάρι.

— Ζουάν! φώναξε.

Στή φωνή αútη ένας καθάλλος νέος με ύφος άρχοντικό, με χαρούμενα μάτια πήδηξε κάτω άπ' τó άλογο, τύλιξε με τόν μανδύα τόν εκείνη πού τέλος ήθε να τόν άνταρώση.

— Ναταλία! ειπε.

Κρατώντας την στήν άγκαλιά του άπάνω στό άλογο, τρέβηξε γρήγορα για τó παλάτι του πού οι πύργοι φαινόντανε μακριά στό φώς τού φεγγαριού.

“Έξη μήνες περσίανε με γιοιές, έρωτα, ευχάρια ταξείδια στή Φλωρεντία, στή Ρώμη, στή Βενετία, εκείνος χαρούμενος, εκείνη στήν όλληλογισμένη γιατί τó χάρδια τά θερμά τού άρπαγός της Ζουάν, άν και μεθυστικά και έξωφρενικά, δεν ήσαν εκείνα πού ή άθάνα καρδιά της περίμενε και έλπριζε!..

Αξάφνα όταν γυρίσανε στήν Ίσπανία ένα πρωϊ ζύπνησε ή Ναταλία χωρίς να δη τó Ζουάν κοντά της. Τόν έζήτησε. Πουθενά... Ο άγαπημένος της την βαρέθηκε και την άφησε κι έφυγε!..

Η Ναταλία άναστένανε βαθειά, πέταξε τó γράμμα πού της είχε άφίσει ό Ζουάν και της άνάγγειλε την άναχώρησή του. Δεν παραπονέθηκε άποφασισμένη να τελειώσει με αútη τή θλιβερή ζωή!

Γότερα άπό λί-

“Όλη τη νύχτα έμεινε γονατιστή μπρός στή Παναγία

Πήδηξε άπ' τó άλογο του και την τύλιξε στό μανδύα του

γη ώρα άμα μίρασε στούς φτωχούς τά χρήματα πού της είχαν περισσεύση, μιá σκέψη την έμπόδισε να σκοτωθή: Έπεθύμησε να ξαναδή άκόμα μιá φορά την εικόνα της Παναγίας και να την άποχαιρείθω.

Ντυμένη μοναχή πάλι και ψωμοζιτώντας στό δρόμο, τρέβηξε για τó μοναστήρι ή καλλίτερα για την έκκλησία τού μοναστηριού γιατί στό μοναστήρι δεν είχε θεοί, δεν μπορούσε πειά να ζήση με τις πιστές και παρθένες άδελφές της.

Γότερα άπό μερικές μέρες, ένα βράδυ στό σουρούπωμα έφθασε τρέμοντας, κατακουρασμένη μπροστά στήν πόρτα της έκκλησίας. Θυμότανε πώς τέτοια ώρα ή συναδελφές της θάχαν τραβηχθεί στά κελλιά τους προσευχόμενες και ή έκκλησία θάταν έρημη σαν τó βράδυ κεινο πού έφυγε με τόν Ζουάν. Έσπρωξε την πόρτα, κύταξε μέσα δεν ήταν κανείς. Μονάχα ή Παναγία με τó κανδήλι της. Μπήκε μέσα προχώρησε σουρομένη πός της Όθρανία φίλη της και γονατισμένη και κλαίγοντας ψιθύριζε στά πόδια εκείνης πού συγχωρνά..

— Ω Παναγία μου! είμαι άνάξια να ζήήω τó έλεός σου! δεν γνώριζα όταν ή δελεαστική εκείνη φωνή με παρακαλούσε, δεν γνώριζα τι έντροπή και έγκραταλειψη, άλλοίμονο, φέγγει ό έρωτας αútός των ανθρώπων! Θ' άποθάνω άπ' τή νεροπή μου γιατί δεν έχω πιά θεοσ σ' αútó τó άουλο των παλαιών μου άδερφών. Ποιά άπ' τις θυγατέρες σου, ά υπέρα, δεν θά με δεχθί με φρίκη, και δεν θά με διάξη έξω άπ' την έκκλησία; Ω! καταστράφηκα, εκμυδενίσθηκα γιατί θέλησα να άκολουθήσω τόν άπιστο εκείνο!..

Όλη τή νύχτα έμεινε γονατισμένη και προσευχόταν κλαίγοντας στά πόδια της Παναγίας. Κάθε τόσο σήκωνε τά μάτια της πός Εκείνην. Αξάφνα της ήρθε μιá έκσταση, ένας λήθαργος. Είδε τά μάτια της Παναγίας να την κοιτάζουν. Γά οθράνια χείλη της Μπτερας τού Χριστού μιόνοιζαν και μιá γλυκειά μελωδική φωνή άκούστηκε σά νάρχοταν άπό τόν ούρανό:

— Κόρη μου, δεν θυμάσαι; Προτού φύγεις μου έμπιστεύθηκες τόν πέπλο σου και τó κλειδί τού κελλιού σου. Έπήρα τότε κ' έγώ τή θεοσ σου στό μοναστήρι σκεπασμένη με τόν πέπλο σου και έκανα όλα τά καθήκοντά σου! Καμιά άπό τις άδερφές; σου μοναχές δεν άντελήφθη την άπουσία σου! Ξαναπάρε τόν πέπλο σου και τó κλειδί τού κελλιού σου πού μου έμπιστεύθηκες. Πήγαινε στό κελλί σου και... μη ξαναφύγης πειά...

Comte De Villiers de l'Isle Adam

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Νέον αισθηματικών μυθιστόρημα. Μία τραγική ιστορία έρωτος, μία παθητική ιστορία της γυναικειας καρδιάς, πού θα σάς κάμη να πονέσετε, πού θα την αισθανθήτε σαν ιστορία άτομική σας, δική σας, τής καρδιάς σας...